

[Aksel Møller.]

hvis der fandtes institutioner, som ikke ville have midler fra tipningen, fordi de stammede fra spil, så skulle staten have det tilsvarende beløb, for at det kunne vaskes rent blandt de andre kroner i statskassen og derefter udbetales som særbevilling til det pågældende formål.

Ansvarer for, at loven altså fik en slagside fra starten, vil mit parti for sit vedkommende kunne fralægge sig, og direkte at redressere det her ved denne lejlighed er der jo ingen grund til. Men det kan måske overraske selv det pågældende ærede medlem, som dengang var så ivrig for, at loven skulle få dette udseende, at den senere udvikling er gået så langt, som den faktisk er, formentlig også en hel del længere, end det pågældende ærede medlem vil synes om. Når det ærede medlem hr. Ninn-Hansen kunne nævne brandsprøjterne til Sønderho, er det et klart eksempel i så henseende; det kan aldrig have været lovgivningens mening, at brandsprøjterne i Sønderho skulle finansieres af tipningens provenu. Konsekvenserne af, hvad en sådan bevilling kan føre til, tør jeg for mit vedkommende ikke tænke til bunds, men jeg kan iøvrigt henlede opmærksomheden på, at der også er andre bevillinger, der har en karakter, et sigte, som næppe kan høre tipningen til, og som, når man bliver opmærksom derpå, viser, at det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har god grund til at sætte denne lovgivnings revision på dagsordenen.

Den 21. maj 1955 fik Kvindelige Lægers Klub bevilget 10 000 kr. af tipsmidlerne som et eengangstilskud til et i forbindelse med svangerskabslovens fremsættelse i folketinget påtænkt oplysningsarbejde for gennem pjecer og foredrag at udbrede kendskabet til svangerskabsforebyggende midler. Formålet har jeg intet at indvende imod, men at denne bevilling skal finansieres af tipningen, ser jeg sandelig ikke noget sagligt grundlag for. I det hele taget har forvaltningen af tipsmidlerne efterhånden bidraget til, at det hele fuldstændig har skiftet karakter. Oprindeligt har det vel været meningen, at tipningens provenu skulle være frit for al statstynge; hensigten har været den, at en række

institutioner af kulturel og friluftsidrætslig karakter ved siden af idrætten skulle nyde godt af det, og at staten for sit vedkommende ikke skulle have nogen del til sig selv. Vi indførte så i den forrige valutakrisetid en afgift på tipningen, og i stadig større udstrækning har man derefter benyttet tipsmidlerne til at lægge opgaver, som man tidligere efter deres natur ville have anset for at være af statskarakter, over på tipsmidlerne. Det vil altså sige, at den del af tipningens provenu, som i virkeligheden er at sidestille med dækning for statens udgifter og derigennem får karakter af skattemidler, har været voksende, medens den del, som skulle tilfalde det oprindelige formål, skulle opfylde de egentlige forudsætninger i loven, har været relativt aftagende.

Derfor har det ærede medlem hr. Ninn-Hansen fuldstændig ret i, at dette forslag må kunne føre til en revision af tipsloven, og det konservative folkeparti vil for sit vedkommende under udvalgsarbejdet gøre, hvad det kan for at bidrage til, at der ud af lovforslaget skal komme en lov, der i højere grad tilgodeser det, som oprindeligt var formålet med lovgivningen om tipning.

Johs. Christiansen: Det lovforslag, vi har til behandling, er udtryk for et ønske, som længe har været næret, og som utvivlsomt også er almindeligt indenfor Dansk Idræts-Forbund, indenfor idrætslivet i det hele taget, et ønske, der i hvert fald i øjeblikket går ud på, at der kunne tilfalde idrætten og idrættens egne formål et beløb svarende til ca. halvdelen af det, som tipsmidlerne giver i overskud.

I sin fremsættelsestale den 22. f. m. har det ærede medlem hr. Ninn-Hansen helt naturligt henledt opmærksomheden på et væsentligt punkt i tipslovens tilblivelseshistorie. Jeg tænker på hans henvisning til, at den daværende finansminister ved fremsættelsen af lovforslaget i 1947 regnede med, at ca. to trediedele af overskuddet ville tilfalde idrætten. Heri ligger unøgtelig noget af en løfteparagraf. Takket være lovens fordelingsregler i forbindelse med tipningens stærke udvikling får idrætten imidlertid nu kun godt og vel en trediedel af overskuddet. Den omtalte „løfteparagraf“